

[Bilgrav-Nielsen]

pct., som var det socialdemokratiske mål. Vi er kun kommet ned på 13,4 pct. af bruttonationalproduktet i kasseunderskud.

For så vidt var der mere baggrund for, om hr. Camre i dag havde været kritisk over for den del af finanslovsforslaget og de virkninger, der afspejler sig netop i kasseunderskuddet. Det, hr. Camre dvælede mest ved, var, at det var vigtigt, at der blev gjort noget, men ikke lige sådan, uanset at vi har et 1. september-papir fra socialdemokratiet, hvori vi punkt for punkt kan påvise, at det var på de samme områder, man ville sætte ind, det var ved indgreb over for de samme områder, man ville nå ned på et kasseunderskud på 12 pct. af bruttonationalproduktet. Så det er ikke for meget at påstå, at modet svigtede, da der skulle handles.

1. september-udspillet var skuffende for alle. SF var vel det parti, der først vendte sig klart imod det. Det samme gjorde de nuværende regeringspartier og det radikale venstre. Vi må ganske enkelt konstatere, at det instrument, som vi anså for det vigtigste i en konkurrenceevneforbedrende politik, nemlig indkomstpolitikken, nok var omtalt, men at det ikke havde fået en fremtrædende placering i 1. september-udspillet. Og så var det ikke overraskende, at det herefter kom til et regeringsskifte.

Det radikale venstre har for vane at gå positivt ind i lovgivningsarbejdet for at præge tingene i den retning, vi ønsker. Det er naturligt for os, når vi ved, at vi ender med at stemme for den årlige finanslov, også at forsøge at påvirke det resultat, der skal stemmes om. Der har det jo været sådan, at det radikale venstre måtte tage positivt imod regeringens udspil om indkomstpolitikken, men at vi måtte være yderst kritiske over for elementer i den lovgivning, der fulgte indkomstpolitikken. Jeg skal nævne nogle enkelte.

Vedrørende syge- og arbejdsløshedsdagpengene havde man en forestilling om at nedskære den procentandel, disse skal udgøre af lønnen. Det vendte vi os imod og fik forhindret. På samme måde var der andre områder, eksempelvis nuværende efterlønsmodtagere, hvor nedskæringsønskerne efter vores opfattelse var for store og derfor blev droppet.

Vi har også på det sociale område sagt til regeringen, at der var ting, den måtte trække

tilbage. Vi er på det rene med, at et så stort område som socialministerens område, der beslaglægger så store ressourcer, kan man ikke bare forbigå, det bliver man nødt til også at vurdere i henseende til om muligt at finde besparelser, og der er fundet besparelser. Men vi måtte sige nej til store nedskæringer på områder som børnetilskud og ungdomsydelse og med hensyn til kravet om, at kommunerne ikke mere måtte støtte forældrebetalingen i daginstitutionerne.

Vi har også deltaget i en reduktion af bloktilskudsordningen, og det er nok på det område, den socialdemokratiske holdning må undre mest. Også i 1. september-papiret 1982 kan man læse om socialdemokratiets hensigter med bloktilskudsordningen, med tilskuddene til kommunerne. Man taler om de samme beløb. Man taler om, at en reduktion af bloktilskuddene skal ske i forhold til kommunernes bæreevne. Det må jeg forstå omsat til ordet skattegrundlag, og det er det, der er sket, der er anviset besparelser, vi har været med til at anvise besparelser modsvarende denne reduktion i bloktilskuddene på 2,3 mia kr., og jeg mener at vide, at det var deromkring, socialdemokratiet også havde forestillet sig at der skulle reduceres.

Men også med hensyn til, hvor der skulle reduceres, har vi måttet sige fra over for regeringen på en række områder, og jeg vil nævne et par. Det drejer sig først og fremmest om ting som en ret kraftig forøgelse af deltagerbetalingen i fritidsundervisningen, som vi gik imod, og det drejer sig om den nedskæring, der var foreslået på folkeskoleområdet, hvor en besparelse på 100 mill. kr. hos kommunerne ville føre til en forøget arbejdsløshed blandt lærerne på 1.450 og dermed en forøget udgift for det offentlige til arbejdsløshedsunderstøttelse.

Vi er tilhængere af, vi mener, det er nødvendigt, at man gennemfører besparelser, men det er også meget nødvendigt, at man tænker sig grundigt om. Det skal være fornuftige og afbalancerede besparelser, man gennemfører, og man skal så vidt muligt undgå at ramme de svageste grupper i samfundet. Det er sådan, mener vi, at det i en tid, hvor der er visse krisetegn, er vigtigt, at man holder fast ved, at uddannelsesområdet er noget fundamentalt, at kulturområdet er noget fundamentalt, og at miljøområdet også er noget fundamentalt.